

[Holger Larsen.]

blive vor opgave overfor offentligheden at slå fast, at i kraft af dette apparat, selvom vi nu er nede på kun at have 7 skoler, er der en mulighed for, at de unge i deres ledighedsperioder både kan få beskæftigelse og kan få løn i stedet for i deres lediggang at hænge rundt omkring på gadehjørnerne. Der er intet, der er mere demoraliserende for en ung end at være ledig. Jeg taler her af erfaring, fordi jeg selv har prøvet gennem en periode på et helt år at gå ledig uden at have anden mulighed end at gå hjemme hos far og mor. En hel del af de unge, vi får fat i, har imidlertid ikke et hjem, som kan støtte dem. Den dag de er ledige der, hvor deres bopæl er, tager de til storbyen for at få en chance. Det er disse unge, vi skal have tilbage igen.

Jeg vil gerne fremsætte et par bemærkninger til dem, der i storbyerne driver social-filantropisk virksomhed, dem, som ud fra den bedste vilje vil hjælpe de unge i deres gang både her i København og de øvrige storbyer i en periode, hvor man mener de har trang til at få et måltid mad både til frokost og til middag og også få stillet herberger o. lign. til rådighed. Jeg vil gerne henlede disse menneskers opmærksomhed på, at det ikke er sikkert, at de gør den unge en tjeneste ved denne uhemmede, ukontrollerede filantropiske virksomhed, og henlede deres opmærksomhed på, at de ved at reledede og vejlede de unge kan få dem sendt ud på de arbejdstekniske ungdomsskoler, hvor de både får kost og logi, hvor de får optræning og bliver sat i gang til nyt arbejde.

Noget andet, som man måske også skal henlede opmærksomheden på, vedrører politiets socialtjeneste, som gennem de senere år er udøvet her i København, idet man prøver på at hjælpe de unge ved at få fat i dem, inden de synker til bunds og kommer under fængselsvæsenet. Jeg vil gerne henstille, at også denne socialtjeneste går i samarbejde med de arbejdstekniske skoler, således at man også ad disse kanaler kan få ført de unge tilbage til provinsen.

Endelig vil jeg gøre denne bemærkning, som jo må være aktuell netop nu, da dagbladet „Information“ har haft nogle artikler om forholdene på Sundholm, at det ville være klogere, om man rundt omkring i kommunernes socialudvalg, hvor man træffer unge, som er ved at gå til bunds, fordi de ikke har noget hjemsted, i stedet for at anbringe dem på tvangsarbejdsanstalter, i stedet for at sende dem på Sundholm gjorde dem bekendt med det apparat, som

staten her ejer, og fik dem til at tage ud på skolerne.

Når jeg nu tilsidst nævner Sundholm, er det, fordi vi i den periode, der er gået, har stået overfor det tilfælde, at en ung mand, som her i København har været subsistensløs, var blevet anbragt på Sundholm sammen med ældre og bagefter har sagt som sin erfaring, at han blev fuldstændig ødelagt og demoraliseret derude. Vi fik ham med nøje og besvær flyttet fra Sundholm og sendt ud på en af vore skoler, men hvorfor denne omvej? Jeg er bange for, at man i alt for ringe grad har opmærksomheden henvendt på det apparat, der her består; man skriver så meget om kordegn Koføeds socialfilantropiske virksomhed, om hans træningsskoler på Amager, men man glemmer, at staten selv igennem dette apparat har endnu større mulighed for at træne de unge op, fordi vi har skoler, som ligger på de steder, hvor arbejdsopgaverne er.

Med disse bemærkninger vil jeg anbefale, at man stemmer imod de af retsforbundet stillede ændringsforslag, at man stemmer for de af ministeren stillede og af udvalgets flertal tiltrådte ændringsforslag og endelig ved tredje behandling for lovforslagets vedtagelse.

Jørgen Gram: Jeg skal på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag med de af ministeren foreslåede ændringer. Jeg vil iøvrigt ikke ved denne lejlighed gå dybere ind på problemerne, men henvise til mine udtalelser ved første behandling.

Mit parti og jeg er kede af, at ministeren har givet afkald på i § 3 at få præciseret, at de unge, der her er tale om, må beskæftige sig med alle arbejder. Ministeren og udvalget har bøjet sig for et ønske fra socialdemokratisk side om, at ordene i § 3:

„der ellers ikke for tiden kan forventes taget op, og“;

bliver stående. Men dette må ikke betyde, at de unge i lejrerne nærmest skal beskæftige sig med nussearbejde, uproduktivt arbejde, som anlæg af sportspladserne til lejrerne selv, branddamme, regulering af lidet benyttede skovveje og al den slags. Jeg vil gerne have både ministerens og den socialdemokratiske ordførers ord for, at det er til produktivt arbejde, d.v.s. normalt arbejde, de unge først og fremmest skal læres op og tilpasses, og at en tilfældig stedlig fagforening ikke må være normgivende for, hvordan loven skal administreres.

Med hensyn til lovens økonomiske side vil jeg gerne henvise til betænkningen og blot bemærke, at denne offentlige foran-